

Професія вчителя – доля держави

«Учитель – це перший, а потім і головний світоч в інтелектуальному житті школяра, він пробуджує у дитини жадобу до знань, повагу до науки, культури, освіти» - писав В.О.Сухомлинський. Зі словами Василя Олександровича важко не погодитись, адже саме у школі починає формуватися людина, а якою вона стане в майбутньому, залежить не лише від батьків, друзів, родичів, але й від учителя. Коли маленька дитина 6-7 років приходить до школи, перше, що вона бачить – це посмішка на обличчі людини, яка у найближчому майбутньому стане її другою мамою.

Учителям початкових класів, я вважаю, пощастило найбільше. Саме вони починають писати історії життя своїх учнів з чистого аркуша: перші написані літери, перші розв'язані приклади, перше прочитане слово, перша відповідь біля дошки та перша в житті оцінка. Діти отримують неймовірне задоволення, коли вчитель їх за щось хвалить. Це не передати словами, коли з'являється посмішка на обличчі, а в очах блищать зірочки.

Бувають різні сім'ї та взаємини між їх членами. Не завжди до школи приходять зразкові діти, і, як правило, вчителі не звертають на цих учнів уваги, а це дуже прикро. Коли тебе не розуміють вдома, ти приходиш до школи, і тебе не помічають, намагаєшся зробити все, щоб звернули увагу: ходити по класу, голосно сміятися, смикати дівчат за кіски, битися, кусатися і тощо. Учитель реагує на це, зазвичай, зауваженням, а якщо дитина не припиняє це робити – підвищує голос, ставить у куток. На цьому увага до дитини закінчується. Великий недоробок учителів – це відсутність спілкування з такими учнями. Можливо, якщо своєчасно вислухати дитину, дати пораду, підтримати у тяжку хвилину та просто побути поруч, у нашій країні було б менше самотніх людей, менше злочинів.

Справді, перша вчителька – це письменник, що починає писати історію життя своїх учнів. Саме від учителів залежить доля держави, адже нею керують ті самі діти, що колись прийшли до школи та побачили посмішку своєї першої вчительки.